

Pszichedelikus Kurtz ezredes

Haight-Ashbury szélesen terült ki előttünk, kár, hogy csak a képeslapon. A kormos papír feliratából annyi maradt, hogy üdvözljük. Hogy hol, homályban marad, mert a képeslap másik fele elégett. Múlt századi téglaházak sora, mögöttük, a távolban a tenger, jobbra barnás pörkölődés, pernye, végül a nagy semmi. Leeresztettem az üdvözlőlapot, letöröltem pár könnyet. És előrebámultam a füstben.

Nem hasonlít, akárhogy is lessük. A városban elszabadultak a hosszú hajú buzik, az igaz, láttuk a tévében. A család leveleiben szó esett róluk. Ezt sose cenzúrázták. Csavarták a cigit, mindenfélét követeltek, szidták az anyánkat és minket, akik az óceán túlfelén értük maradtuk a hátunkat napalmmal. Bélyeg, édes füst, izzadságszagú fetrengések, borzalmas nyirvákolás a gitáron, hirdesd a békét, ennyit kibírunk. Frisco látképeiben viszont most itt van a csomó felhőkarcoló, sokkal több, mint amikor hátunk mögött hagytuk az anyaföldet, és hiába a füstoszlopok égig érő homálya, nem nyomják el a mindenhol derengő kék fényt, a neont. Üvegcserepek, amerre lépünk. Kirakatok sehol, némelyikből a polcok tövéig kiszaggattak mindent, másokhoz ujjal sem nyúltak.

Egy parkolóban tévelygünk, én és a szakasz. Becsületes autó szinte sehol. Ezek kisebbek, gőzöm nincs, hol férhet el bennük a motor, és lekerekítettek, mintha félnének, hogy mindenbe beleakadnak. Almazöldek, ezüstkékek és bordók, mint a babaház, és közelebb tántorgok, hogy lássam, mi van bennük. Nem igaz, megint az a rohadt pittyegés, ezek autók, nem naposcsibék, az istenit. A kormány fölött gülüszemű, szőrös maci lóg. Hát-rebb pár karcolás, a motorházon meg megint egy olyan japcsis hangzású név.

Sokáig nem csodálhatom, mert a hátam mögött mély, bélből felgomolygó dübörgés támad, a bal karomról leég pár szál szőr, ami maradt, és a kocsit elől a lángszóró folyadék. Hátraugrok, szorongatom a fél kezem.

– Üres – mondta Flake szomorúan, és leeresztette a csövet.

Fél könyökön rángatózok hátrafelé, és nem tudom, Flake mire gondolt, a kocsit benzintankjára, vagy a tartályra a hátán. Aztán látom, kezdi lecsatolni. A lángszóró csöve csörömpölve karcolja a parkoló betonját, a tartály üresen dong, amint leér. Valami nincs rendjén, mintha nehezen menne neki. Furcsán mozog. Igen, amikor utoljára láttam, még megvolt mindkét keze.

– Ne... Nem fáj?

Talpra akarok állni, közben a csonkra mutatok, ami előttünk a bal karja végén. Hideg, kékes és profi varrat, ilyet harctéren nem lehet. Nem lehetne.

– Kérdezd meg tőle – vigyorog, és a szimatszatyrom felé bökö az állával.

– Mi?

– Kérdezd meg tőle!

A zsákba nyúlok. Nyálkás érintés, egy doboz Camel, az alján pár lopott cigi törmelékével. Üres üveg, ezt kivágom, három olvadt Magnum a sarki automata romjaiból, és a kéz a maga professzionális borzalmával. Egy kéz, bal kéz, hűvös, halvány lében. Rezig-nált lemondással dekkol a vastag nejlonzacsiban, némi fenntartással a körülötte kapará-

szó, izzadt, kormosan proli ujjaim felé. Kicsit nagy, azt hiszem, és Flake sose viselt ilyen hülye tetkót a dagadt macskával meg a kutyával.

– A tiéd?

– Á, az enyém szétment. Teljesen. Ezt rekviráltam. Levágtam, na, és be a zsákba.

– Nem is lehet visszavarni.

– A zacskó önmagát hűti. Regenerálja, vagy mi. Jobb lesz, mint a régi.

– Hogyan?

– Erőlttesd meg magad. Egy kicsit, Victor, a kedvemért. Mit gondolsz?

– Ja. Ja egen. Azok a jövőcumók, ugye?

– Kukker mondta. Csak tegyem bele. A többi az ő dolga.

– Bele... Hémá', és mikor?

– Amikor legutóbb elszenderültél. Ha nem én lettem volna, öcsém, már itt se lennél!

– Te sose alszol?

Vigyorgott még egyet, és a sötétben villogóan fehér, csillámló fogsora mögé vágott még egy tablettát.

– Á, leszoktam. Segítség a farmakológiának, és a farmakológia segít neked...

– Hülye nyúl. Gőzöd sincs, mit etet veled.

– Dehogynem. A fürgeséget. Gyorsaságot. Jeges pontosságot. Egy harmadnyi plusz életet, ami csak a tied, suhansz a sok hortyogó élőhalott vietkong közt. Öntudatlan baromok. Mint te, öcsém, például, két órája! Az álom előbb-utóbb mindet leveri a lábáról. És akkor jövök én. Az egyedüli élő.

– Jó, leállhatsz. Mély levegő, oké? Meg hol találsz itt vieteket...

– Ki nem szarja le. Szeretem az ízet.

A japcsi verda nyekken egyet, de egyben marad. A füst színét nem látom, kékes lehet, és a lángok egy pillanatra megdermednek. A szememhez nyúlok, és időben kapcsolok, kormos ökölrel talán nem való dörzsölgetni. Csak pislogok, a szemrebbenések kimerítetett plánokra vágják az időt. Ereik rajza a szemhéjamon, vak ragyogás, köztük néha két alak fekete árnya. Közelebb lépnek, és a sötétségből előmászó, pengéktől, hevedertől meg csővektől tüskés hátú rémek körvonala Speck meg Kukker alakját veszi fel.

– Negyven fekvő!

Kukker elvesztette a szemüvegét. A pótszemüvege meg egybeolvadt a tokjával, még odaát, és az okosfej azóta kompenzálásképp egész sorozatokat ereszt meg mindenfelé, ahol csak moccan valami. Az ezredes rá bízta a jövőcumók rejtélyes pakkját. Drótok, kábelek, műanyag dobozok, tárolók, lehetetlenül lapos képernyők, vagy tévék, szóval valami monitorok, ahogy Kukker hívja őket. Az idő örvényétől lenyelt, most meg közénk bőfögött, idegen technika. Az az érzésem, a cumó tart minket a markában, nem fordítva, maga rángatott ide mindannyiunkat leprás, mégis otthonos hatvankilences évünkből ebbe a japcsi irodai bútoroktól meg takarékos izzóktól benépesített, hánytató jövőbe az idő alagútjain át. Kukker azt mondja, ebben rejlik a kulcs, és ha megszólal, még az ezredes is figyelni szokott.

És ha Kukker megszólal, mi is fülelni szoktunk. Kurtz talán felismerte benne az engedelmes hörcsögöt, vagy csak figyelte, ki ugrik elsőnek az ugatásaira. Ő lett a kistizedes, a rang a tábornoszernagy alatt van valamivel, de Baka Joe felett biztosan, ezt megtanultuk. A rangot az ezredes találta ki. Feljogosít Baka Joe ugráltatására, zsebek kipakolására, és az okosfej nem is gátlásoskodik vele, annyi biztos. Néha viszont beszél a reményről, arról, hogyan juthatunk haza, meg hogyan varrhatja vissza Flake fél kezét a tábori minikórház nanoidjaival, vagy mijeivel. Csak időre van szüksége, engedelmességre, meg

sók kólára, lehetőleg jéggel, buborék nélkül, és csavarjunk már neki egy szál cigit, szakadjunk meg.

– Negyven fekvő!

– Örömmel, bébi... Neked negyvenegy.

Flake leereszkedik, meggondolja magát, és fél kézzel kezdi pumpálni a fekvőtámaszokat. A zsákját le se veszi, alig zihál, most tényleg nem több mint fehér fogak vigyora a parkoló és önnön kormos pofája pokoli feketéségében. Az egyik zsebe kilazul, deréktájon, és rózsaszín tabletták potyognak a földre. Én meg elképzelem, hogy nem vagyok itt, egyszerűen nem. Könnyebben megy, mint gondoltam.

– Neked is szól, Victorka!

Mintha apa szólongatna, csak kiherélt hangon. Sóhajtok egyet, és elnézek a lángoktól ölelt parkoló kerítésén túl, ahol semmi nincs, csak a füst. Legalábbis nem látom, hogy lenne.

– Lelkiismereti okokra hivatkozom, Kukker. Alkalmatlan vagyok, teljesen.

– Negyvenöt!

– Alkalmassági vizsgálatot követelek, pszichológiailag, meg minden. Most, helyben. És neked nem Victorka.

Tapogatja egy kicsit a zsebét, a tekintete zavart. Az enyém is az lenne, ha a ki tudja, immár hol is álló géppisztolyos rémekből csak elkenődött foltokat látnék. A végén megjön a hangja, szilárd talaj a lába alatt, amint előhúz hátulról egy csövet, a végén műanyag karommal, meg egy fülhallgatót.

– Ahogy akarod, kopasz. A tudomány velünk van.

– Negyvenhat, önként...

Izzadok, lököm a támaszokat, a betonon a köpetem foltja az olajjal mixel valami keveréket. Közeledik, távolodik, megint közel, megint távol, könyökhossznyi kilengések. A lihegéstől kéretlen ötletek vágnak a fejembe, egy pillanatra átfut, hogy a parkoló, Flake meg az én edeshármasomból miféle szörny születne.

Harminchétnél lerogyok, és úgy maradok. Kukker nem figyel, inkább félrehajtja a fejét, mert jön a Hummer zöreje a külső sötétségből. Kurtz kocsija. Az ezredesi verda befordul a gyűrött autók négyzetébe, leáll a tűz mellett.

Kongó hangú fazon énekel a hősokról. Ez újfent valami vadiúj sztár lehet, a kiesett időből hatvankilenc és ki tudja, hány között. Nem emlékszem a hangjára, se a számra, pedig dekkoltam eleget a rádió mellett, elvileg őrségben. A hang a kormány alól jön, az újonnan beszerelt hangszóróból. Kurtz egy csilivili boltból nyúlta le ezt a karcsú kis kutyút, már megint egy rakás idegesítő japcsi márkanév közül, és ráparancsolt Kukkerre, szerelje be. Az meg is tette, szűrt hangon káromkodott, közben a hátzszakja egyik rejtélyes, kék képernyőjére pislogott.

Az ezredes kiegyenesedik. Átnyúl az anyósülésre, betenne egy új kazettát. Kapkodás, recsegés, a kazetta nem passzol, Kurtz megunja, és egy rúgással leszedi a fél műszerfalat. A szemem nem látszik, nem is bánom. A napszemüvege a helikopteresnél egy árnyalattal vékonyabb fajta, divatosnak túl batár, harctérinek meg lötyög. Hasztalan divatvacak egy bevett kárikatból. Odaát az embernek nehéz volt meggondolnia, hogy akadnak civilek, valahol távol, de akadtak, és a harctéren belénk ívódott, csontig nyesett gyakorlatiasságtól eltérő szempontok szerint tervezték a szemüvegeiket és az almazöld, csipkés gatyákat. Olyanokat is láttam, állítólag szörfözéshez.

Felpislogok félkönyöktámaszból, és nem hiába, a szemem összevillan a vezér vakfoltjával a szélvédő mögött. Kegyes kézmozdulat.

– Elég!

Kukker vigyázban fesszeng, nem tudja, mi a teendő, és mire elszánná magát, a táborok letolja, mint a használt alsót.

– Tizedes... Bedöglött. Ránézne, ha megkérem?

Az okosfej áthajol a kocsi ajtaján, emelgeti a leszakadt cumót. A tűz fényében csillogó, hosszú szalagot kezd tekergetni a kezén.

– Egyszerre csak egy fér bele, uram...

– Jó, hogy, mondja, tizedes... Ezért vagyunk itt.

Közben laza pihenjben körülvettük, a fegyvereink zörögnek, amint összeütődnek a mellényekkel, hevederekkel, maradék gránátokkal. A lángszóró leve lassan szűkülő tócsában emészti a japán kocsit, az néha reccsen egyet. Kurtz az anyósülésen kotorászik, és felemel egy olyan pici fajta kazettát.

– Ez az! Látják, emberek?

Társaság, 2001

Senki nem lát semmit, én biztosan nem, úgyhogy hunyorgunk, és közelebb imbolygunk. Így már talán, úgy-ahogy. A borítón öreg, kovbojkalapos fickó gitárral, a haja festett szőke, mosolya hibátlan. Grandpa Jones, aszongya.

– Ez az! Ezért kellett hazatérnünk...

– Nem értem ezt a helyet, uram.

– Nekem kicsit sok, uram.

Nekem éppen kevés... Kevés a Ford, na. Meg a hot dog.

Összekeveredett a hangunk, aztán mindhárman elhallgatunk, és várunk. Csak azt nem tudjuk, mire, állunk, az M16-osok lógnak, és a csendbe megint belerágja magát a felismerés. Külön-külön mind rájöttünk, nem volt nehéz, így együtt viszont most gondoltuk végig. Egy lökött tiszt kezében vagyunk, magában nem lenne nagy cucc, csak egy idióta jövő befolyásától fertőzött anyaföldön. Otthon, csak most már nehezen lehet otthon, ennyi képernyővel nem, meg a keleti kütyűkkel, hogyisne, műanyag cipőkkel, kandzsikkal a boltok felett, és ezekkel a rohadt, lekerekített élekkel mindenhol, amerre csak a szem ellát.

A megoldás, a válasz, a hazaút, az üdvösség és a friss borotválkozás pedig, ha van még az ég alatt, Kukker hátizsákjában van. A jövőcumók első torpedója, drótok és billentyűk. Már odaát sejtettem, nem egészem emberi, ami ott lapít. Kukker soha nem adott érthető választ. Flake egyszer osztályelső lett matekból, na jó, Oregonban, de titokban megvallotta, az okosfej dumája szinte teljes hablaty. Ott és akkor találja ki, feltehetően, amikor a kísérletről, a csúszásról, a kapukról és a hazaútról érdeklődtünk, először talán érthetően feszült ugratással, később egyre lanyhábban.

Az örült most megfeszítette a gerincét a kormány mögött, és igazított egyet a napcsizemcsin.

– Magukért teszem... Különben elhullanak a géppuskatűzben, higgyék el.

– Engem a mikor érdekelné, uram.

– Emlékezzenek a kiképzésükre, többet nem mondhatok. Az adatvédelem nemzetvédelem.

– Mi lett a kísérlettel?

– A kísérlet sikerült. A háború folyik. Hozzon valaki egy fagyit, kezdek rekedni.

Nézünk egymásra, mindenki sejti, ki fog először megmoccanni, és tényleg, Kukker lép ki. A fagyigéphez megy a parkoló szélén, mintha nem ő kapta volna szét az egészet pár perce négy és fél tárral. A gépben voltak dobozos üdítők, fagyik, hideg vackok. Most nagy, színes és sötét tócsa az egész, fölötte a gép adagolója helikopterek szerelvényeire hasonlít. Kukker kihalász egy zacsit, törölgeti, mintha lenne mit. Laposan felénk néz, majd egyenletes léptek az ezredes lökhárítójáig.

– A desszertje, uram.

– Micsoda neveket adnak manapság... Magnum, mit szól hozzá?

– A mi gyerekkorunkban a Magnum egy pisztoly volt, uram.

– A mi gyerekkorunkban a pisztoly volt a pisztoly, tizedes. Sorakozó!

Kiigazítjuk a sorfalat, lomhán mocorgunk. Súlyos emlékek merülnek fel odaátról, az alakulótér dögletes melegéről minden nap, rögtön reggel héttől, bádogfalak és pálmalombok. Valamiért mégis örülök, hogy nem ott maradtam. A japcsi kocsí szélvédője mögött a maci mosolya szétterül. Olvad a műanyag.

– Egy, két há... Hé, Speck hol van?

– Az az, Speck! Hé, dagadt!

– Gyere má'! Gyűlés van!

A nevezett előjön a benzinkút éjjel-nappalija mögül. Valami nagyon dül benne, úgy látom. Széltében-hosszában ver mindannyiunkat, magasság százkilencven, az élősúlyról sose mertünk találgatásokba bocsátkozni. Beáll a sorfal elejére, ahogy szokott. Még egy-két böffenés, és megadja magát, legörnyed, nyersalkoholszagú bélpárlatot hány egy felezővonalra.

– Még nem kihágás, de nem is helyeselhetem, Speck. Látják az irodaházat?

Az ezredes ujjja az egyetlen, ami nem remeg. Egyébként merő rezgés ez a mi helyi tisztikarunk, őrület, kialvatlanság, vagy kedvenc házimanójának rejtélyes bogyói a mini droglaborból, ott, Kukker zsákjában. Az ujj nem remeg. Utánanézőnk, és a kilótt közvilágítás meg a füst sötétségében tényleg ott van pár ablak. Össze-vissza, egyikben fény, a másikban szilánk, a harmadikban semmi, csak egy homályos fehér fecni, fennakadva a ki-robbantott betonvasakon. Elég nagy lehet, kábé embermagyságú. És az egész tetején hatalmas kék neonbetűk, sértetlenül.

– El tudják olvasni?

– Azt hiszem. Budweiser, uram.

– Nem ott! Nézzék kicsivel lejjebb... Négy emelettel.

– De hiszen ott nincs semmi...

– Ugyan, Speck! Információim szerint...

Papírokat húz elő, zörög velük egy sort, aztán átadja az egészet Kukkernek. A fiú odahunyorog, nem láthat túl sokat, annyi biztos, de nem zavartatja magát, ellép előttünk, és kiosztja a feladatlapokat. A stukkerről elnevezett fagyí foltjai kenődtek szét az egészen. Annyi baj legyen. Mert a térkép többi részét meg filctollal firkálták darabokra. Nyilak, kandzsik és halálfejek, minden világos.

– Információim szerint a temporális... Jól mondom, temporális? A temporális átjáró összekapásához szükséges kapacitás ott lehet. Wumper irodaház, a nyolcadik és tizenegyedik emelet között. Az utolsó ugrás, emberek! Lépés, bal, in-dulj...

Felpörgeti a motort, aztán megvárja, hogy beálljunk elé, és menetelni kezdünk. Caplatunk, mint az egyirányú hadifoglyok, a Hummer fényszórójának sugara ugrál a hátunkon, amint a kocsí átnyekken pár bukkanón. Kerülgetjük a szemétdombokat, a parkoló lemarad. Az ezredes kezéről fehér, vaníliás plecsnik csöpögnek a szélvédőre, és eszembe jut, a japán kocsí légmentes izzasztókamrájában az a szőrös maci a visszapillantóról lógott, de nem gyulladt be, csak olvadt, színtelen cseppekben potyogott apránként az ülésre.

Az első öltönyössel kellett volna kezdeni, Flake mindig ezzel fejezte be. Az elsővel, aki felbukkant a hatszáznegyvenedik táborában, akkor most nem lennénk itt. Mindig napnyugta után jöttek, amikor a legénységi állomány izzadtan verte magát félreeső zugokban, itta a sörös kólát, vagy papírokat hamisított az irodában pár napi kimenő reményében a város lötyedt luvnyái közé. Helyreütöttük a helikoptert, újracsavartunk mindent, megnéztük a szivárgást, lefestettük a lyukakat, és a reptér, a poros bivalylegelő felett mindig akkor hangzott fel a különgép dübörgése, amikor éppen befejeztük. Sugárhajtómű, egy külön kis utasszállítón. Soha nem láttuk, hol szálltak le, ezen a bivalytrágyás platinin mondjuk nem is lehetett volna. A város repterén, úgy tippeltük. Később szürke Hummereken állítottak be, azonosító nélkül. Napszemüveget csak az egyik viselt, merev arcot, nyakkendőt és aktatáskát viszont mind. A parancsnoki körletbe mentek, mindig egyes sorban.

Fesztes idők jártak akkoriban. Tévét nem kaptunk, a rádióban csak Grandpa Jones atyafisága meg forradalmi indulók mentek azokból a régi, parókás, rövidgatyás évekből, hozzá a Lincoln összes. A levelekben a család sorait lassan egészen megette a cenzor vas-tag tolla, és Coben, az a századosi bőrbe bújt seftes elcsaklizta előlünk a fűvet, még a helyi termést is, odahaza állítólag olyan nagy lett rá a kereslet. Flake keze reszketni kezdett, pedig ő kezelte a géppuskát, ezt végül egy egész komcsigyanús család bánta, nagypapistul, onokástul, csirkéstul és tehenestul. Beálltak egy falu közepén a kopterunk alá, öntestükkal óvandó a viet ügynököt ott középen. Mit volt mit tenni.

Az öltönyösök meg jöttek-mentek, csak néha álltak meg, hogy lekaparásszák lakkcipőjük orráról a bivalylegelő sarát, félúton a parancsnokság és a kocsiuk között. Megpróbáltunk mindent. Befizettük az ezredírnokot két teljes napra, Saigonban, a Vörös Kagyó Házába. Kidobott pénz, lelépett a rohadék. Szétvertünk egy kopaszt, aki a kávé hordta Coben asztalára, és Speckre fogtuk az egészet. Magyarázkodtunk, mi sem szívesen csináljuk, persze, és úgy tűnt, a kopasz sem szívesen fetreng a klotyó padlóján, de egy szót sem bőfögött ki. Összehoztunk egy defektet, és elintéztük, hogy én cseréljem le a szürke Hummer kerekét. Húztam, ameddig csak lehetett, azok meg megátalkodottan fújták a füstöt odafent, egyik Dunhillről a másikra, és hallgattak, mint két akatáskás hulla. Negyven perc múltán a lábamra léptek, be kellett fejezmem, de az alvázzal annyit lenyestem, hogy a kocsi nem szerepel a nyilvántartásban. Csak egy szám, Area 52. Flake búcsúzóul beszólt nekik, mire a következő szabadnapján ocsmány betegséget szedett össze. Deréktől lefelé mindene gennyedzett, és esküdözött rá, egyszer látta, valami megmozdult a vizeletében.

Kurtz akkor még hadnagy volt, a rangját és az ezredesi váll-lapot az utolsó éjszakán szerezte. Nem tudom, mit láthattak benne a fejesek, de valahogy összehozott magának egy belépőt az öltönyösök és a vezérkar megbeszéléseire, mi több, még kedvenc csókosának, Kukkernek is kieszközölt egy engedélyt. A kísérlet, csak ennyit mondott. Az okostojás sápadtan jött elő az ézrosztásról, egyenesen a szekrényhez, és lekaparta a puska-tusról az Einstein-matricát.

Ezen az estén pakoltuk ki utoljára a szekrényeinket, mi úgyszintén. Éppen azon voltunk, hogy a peches kopasz mintájára Kukkert is kérdőre vonjuk, csak őt az ásott budi-nál, amikor beütött, amit régóta lebegtettek. A front a nyakunkon, napról napra közele-dett, odafenn meg nemigen tettek ellene semmit, akár egy flipperes, aki már lökdösni is lusta. Egyszerre szakadt a nyakunkba minden. A vietek átugráltak a hullákon, és nem zavartatták magukat semmitől, egyszerűen nem fogytak, újabb és újabb üvöltő pofák, habos fogsorok a lángoló erdő hátterében. Égtek a vágtyól, ahogy hallottuk a rádiójukban, hogy egygyé váljanak az úttal és a párttal, és égtek a napalmtól meg a lángszóró levétől, csak ezt Flake kezéből kapták.

A parancsnoki barakkot hagyták utoljára. A környékén csak a tűz pattogott, amúgy már a bajonettek és bökök dolgoztak. Reccsenések, üvöltések, kifújta a lőszer, vagy senkinek sem jutott ideje tölteni, ki tudja. Elengedtük az utolsó tárainkat, helyet csináltunk, és berúgtuk az ajtót. Odabenn rezgett a levegő, de nem a hőségtől, hanem attól a hülye villanypásztortól. Kurtz állította be, körbe a falak mentén, mindenhol, drótkerítésszerű háló, és huzalok egy különálló tévéig meg egy lapos, fehér írógépig, amiben nem volt papír. Kukker csépelte a gombokat, és a tévén számok ugráltak. Kurtz pofáján nyál és vegyszerszagú, nyúlós maradványok, a vállán nagy hirtelen letépett rendfokozatok, a kezén vér. Némán dagasztotta az ereket bivalyfején, néha rúgott egyet Kukker hátán, mi lesz már, mi lesz már, és abban a pillanatban, amikor a légicsapás megkésve átszaggatott a fejünk felett, a barakk sarkai kifordultak önmagukból.

És ennyi, a következő lépésünk már itt ért földet, a friscói aszfalton. Kiráznám a fejemből a semmirevaló emlékeket, de nem megy, úgyhogy inkább pisálok egyet egy kuka árnyékában. Összehúszom a gatyám, és visszaálok a menetbe. Az irodaház közeleg, Kurtz egy szót sem szól. Oldalra nézek, és odasutyorgok Specknek.

- Hé, öreg... Milyen a pia?
- Elindít benned valamit, annyi szent.
- Mit gondolsz? Szerinted tényleg ott van?

Előrebökök a puska végével. Képzelt hármas sorozat a Wumper-ház közepére, ahol a kilencedik emeletet sejtem.

- Mi?
- Hát ami kell.
- Ami nekünk kell, az itt nagyon nincs... Számítókapacitás, Kukker azt motyogta ál-mában.
- Kapacitás?
- Ja. Gondolom, még jó sok azokból a gépekből, sok, egy helyen. Az a számítókapacitás. Az átjáróhoz kell. Temporális ko-ordonok...
- Koordináták.
- Ha te mondd. Bár attól a buzitól se hangzik sokkal értelmesebben.

Az irodaház magas, meg nem mondanám, mennyire, mert a füst időnként egész emeleteket tüntet el. A neon az ablakok mögül szögletes, lemerevített holdvilágként dereng. Parkoló veszi körül az egészet, ezt is, és még egy magas, vakolattörmeléből és betonvasakból idekürt barikádon kell átmásznunk, hogy odaérjünk. Durva annyukat, sziszegném, de átnézek a parkoló széles, vaksötét térségére, amint felérek, és hirtelen hálás leszek a fedezékért.

A Wumper-ház földszintjének túlvilági ragyogásából hülye sorfal ront felénk. Ott még teljes a világítás. A zakós rémek egy pillanat alatt kirohannak a fényből, és az aszfalton nem látszik belőlük más, mint az ingek fehér sávja a fekete öltöny és a fekete nyakkendő közt. Szemüvegkeretek csillognak, és egy hang sem, csak a lihegés, puccos cipők csattognak a földön. Nem hiszem el, japcsi fináncok, egyszerűen azok, vagy nagyon annak tűnnek, de mindez egyre kevesebbet számít, mert már félúton járnak, és golfütőket rántanak elő az övükből. Kettétört golfütőket.

Flake megkér, dobjak már a szájába pár gyorsítót a halványlilából, mert ő nem ér rá. Egy szál kezével, ami maradt, tényleg a recés bökőjét húzza elő, közben hanyatt kúszik felfelé a törmeléken, és üvölt, adjam már, mit tökölok. Az egyik zacsiban megtalálom a halványlilákat, és utánaugrálva próbálom a szájába tömni. Egyenként elég nehéz. Meg-unja, foggal tépi ki a kezemből, benyeli a zacsival együtt, röhögve köpi vissza a nejlondarabkáit. Köhög, és átvetődik a gerincen.

- Hé, sárga tetvek! Pállottfarkú buzik, köcsög, csupaszszegegű...
- Vele meg mi van?

Speck mellettem liheg, láthatólag ő sem hiszi, amit lát.

- Asszem, megölték benne az embert – sóhajtom.
- Mit?
- Á, felejtsd el. A legfontosabb az énközlés.

Ezt a lelki egészség húsz pontjában olvastam, a 'Tállózzon-böngésszen' polc közepe felé, még a benzinkút éjjel-nappalijában. A hátlan Marleen doktornő mosolygott, és szerinte annyi a lényeg, hogy ne tartsunk magunkban semmit, semmi stresszt. A fejemre illesztem a sisakot, kinézek a fedezékből, és gyors, egyes lövésekkel helyből négy

japcsit szedek le az ék jobb feléből. Aztán üres kattanás. Valahol mélyen úgy érzem, Marleen doktornőnek igaza lehet, és tárat cserélek.

Közben a többiek is előbújtak, és mire Flake tajtékzó pofája összecsattan a japcsikkal, össze-vissza hárman maradnak. Ez a betépett barom rúgással viszi a földre az elsőt, aztán kölcsönösen átrohannak egymáson. Flake tétován, szinte bocsánatkérően fordul vissza, kocog utánuk, rövid ívben lendíti a bököt. A fehéringesek szintén, visszafordulnak, az egyiket szinte azonnal kibelezik, egy másik viszont lendületből csapja tarkón az ellent. Ide hallok, amint Flake koponyája csattan, de észre se veszi. A japcsik rosszul mozognak, a golfütő nem szamurájkard, most kiderül, és mire lerohanunk a lejtőn, a parkolóban ék alakban hevernek a hullák, kivéve hármat, akik egy csomóban, kizsigereelve gőzölögnek egy pár bakancs körül. A recés bökő újra a helyén, a hüvelyből sötét lé csöpög.

Az ezredes nagy ívben kerül, hogy utat találjon a barikád mellett. A Humerral nem könnyű. Egy perc múlva győzedelmes vigyorral fékez Flake előtt, mintha ő teregette volna ki a japcsikat, és kipattan a kormány mögül. A motor még megy, nem állítja le, vaníliaszagú kezét a tisztí gatyá szárába törli. Int a toronyház földszintje felé, és nem is nézi, követi-e egyáltalán egy is közülünk, csak megy, és a léptei egyenesek.

Halkan az egyik mozdulatlan ügyfélhez lépek, az inge már nem fehér. Nem is tudom, mit tehetnék, odébrúgom egy lépéssel, felhemperedik, és észreveszem, ez azok közül való, akiket fejen kaptam egy-egy pontos skulóval. A golfütőt, azaz a golfütőket nem volt ideje kirántani, mert ez kettő, egy rövid és egy hosszabb, az eredeti kettétört darabjai az övbe tűzve. A rövid és a hosszú. Daisó, ha nem tévedek. Mellette egy másik dög háti zászlót visel, mint a régi önbelezők, rajta a hattyú és két szál nád képevel. A zászló ki se lazult, nem hát, mert közelebről látom, az állat egyszerűen beleszúrta a hátába, a sajátjába, úgy rohamozott. Nem rögzítette, szúrta. Vagy talán megkért valakit.

Kukker körbemáskál, és a száruknál fogva csokorba szedi a hullák szemüvegeit, mint virágot a réten. Akadt szinte mindnek, csak az üvegek berepedtek, a keretek kikönyökölnek, ha vannak egyáltalán. Kukker sorra felpróbálja mindet, de nem passzolhatnak, mert a végén eldobja az egészet, a fekete műanyagkeretek ívben szóródnak szét, csörömpölnek az aszfalton. Az okos leguggol, lassan felveszi a hátizsákját, ordenárén szidalmazva egyes széltozó sindzsukui svindlereket.

A Wumper-ház földszintje, mint kiderül, tágas, fénye fehér és állandó, rezzenéstelenül árad a félgömb alakú, nyugtalanító bigyókból a sápadtra meszelt plafonon. Egy nagy kávézó az egész, vagy fogadóteremmel egybeépített üzleti kupleráj. Recepció pult, alacsony heverők bőrből, némelyik szövetből, és a huzatok mintáját érzésem szerint a hosszú hajú buzik kommunáiban ihlethették össze. Felkunkorodó papír hordalékában járunk, faltól falig. Kukker azt mondja, faxpapír, a fax pedig az az álnok, lapos valami ott a sarokban. Leverték az asztalkájáról, Kukker pedig odaimbolyog, és némán csodálni kezdi.

A bakancsok fel-alá zörögnek, én meg Kukker mellé sodródok. Reményeim szerint észrevétlenül, és megszólalok.

– Figyelj, okostojás, lehet, hogy kitértél a hitedből...

Rebbenő pillantás a puskatusra, ahol a huszonkilenc rovátka mellett egy sötétebb folt őrzi az odanyalt Einstein-portré emlékét.

– ...de most elmondod, hol vagyunk, miért, meg mi ez az egész...

Egy mozdulat sugallata, vagy halvány ábrándja fél kézzel, a bajonettem felé.

– ...különbön felírlak a rosszak közé.

– Hm. Mit értesz azon, hogy mi?

- Kussolj, osztályelső. Négyes alá csinálod belőled, érted...
- Nem hiszem, hogy felfognád...
- Bízz bennem. Hol a pöcsben vagyunk?
- Inkább a mikor, azt hiszem. A mikor az, ami zavarba ejtő, hiszen a hely ismert.
- Ismert! Te ilyenek ismerted, most mondd meg anyád tévéjére!
- Erről a pontról lehetetlen megmondani, hogy mi történt. Elágazások jöttek létre...
- És hova lett mindenki? A civilek, a nép, na!
- ...az utolsó pillanatban, amikor az ezredes végrehajtotta...
- És kik ezek a japcsik?
- ...és a technika másoknak is a kezébe került.
- Kik voltak?

Ezt már üvöltöm, úgyhogy lecsavarom a hangom, körülnézek, és a hatás kedvéért fél-resöpörném a haját az arcomból. Két hete nyírártam kopaszra. Kukker itt szemben pedig megereszt valami hányingerkeltőt, amit együttérző tekintetnek vél.

– Á, ne erőltess magad. Neked nem való. A cumó itt van, összerakom, hazamegyünk, és... és utána elfelejtheted. Vagy ha nem... a tudomány csodákra képes. Húzz egy bogyt.

Miért ne, bekapok egyet. Almaíz mentollal, egyébként semmi. Kurtz hangja a lépcsőházból visszhangzik, rekedt és öblös.

- Lépés, emberek! Elöttünk a kilencedik! Fejlődjenek már fel...

Hagyom, lökdösődjön elém, aki akar. Az ezredes még odakint leakasztotta a géppuskát a dzsip hátról. A hozzá való hevedert eddig bírta, most átpasszolja Specknek, Kukkernek meg a maradékot adja. Vezényszó, és a tölténytárakkal egybenövesztett, háromrétű, hatlábú szörny, ami egykor a három komcsiölő volt, ügyetlen léptekkel felcsoszog a lépcsőfordulón.

Pár percig magunkra maradunk. Körbemutatok a falakon, ahol abban a furcsa, recés megjelenítésben plakátolták ki a sárgák csendes-óceáni flottájának anyahajóit. A japcsik egy háborúval arrébb megfeküdt anyahajóit. Különös, amit a posztetek sugallnak, eget betöltő árnyak, ősi rémképek, ezek lennének az Akagi meg a Kaga mindent elnyelő pófájukkal, hozzájuk képest a Yorktown rinyáló kiskölyök a rettenet markában, esélye sincs az eget-földet rengető végzet ellen. Még nagy, iszonyattól guvadó gyerekszemét is rajzoltak neki. Flake vállat von.

– Honnan tudjam. Ábrándok, vágyálmok. Vagy ki tudja, lehet, hogy itt ez történt meg...

A lift működik, semmi baja, de előbújnak egy szétlőtt liftakna emlékei egy határ menti gyárból. Irány a lépcsőház. Flake lábából kifúj a rugany, vagy csak nem akar leahagyni, fura mosoly a szája sarkában, amíg levezetésképp egy nikotinízű rágot bontogat. Nem fáradok. Átlibbenünk a leszakadt neoncsöveken, pár méteren át teljes a sötétség, a falakból meredő drótok zizegnek a térdünk körül. És a hatodikon járunk, amikor halljuk. A Hummer géppuskáját nem ide tervezték, kattog, ugat, pár pillanatra megsüketülünk. A pityu elhallgat. Elsőnek a csönd, pár másodpercig, aztán Kukker sikítozik a fizikatanára után, Doug bácsi, Doug bácsi, és egy dörrenés, loccsanás, puffanás. Végleges csend.

Belehúznék, de hirtelen egyszerre száll a vállamra minden, alig állok a lábamon. Flake pedig úgy dönt, viszi a zsetonjait, és kiszáll. Egyszerűen guggolóállásba megy le az utolsó lépcsőfordulóban, kezek összekulcsolva a sisakján, és csak csámcsog, nyál és nikotinszag lengi körül. Nem érdekel, otthagynom, még pár lépcsőfok, befordulok, és elém táruul.

Az iroda darabokban, a falak mentén az átjáró drótszövevénye, körbe feszítve, mint az égő hátú vietek éjszakáján. Hamar összerakták. Kukkeren már nem segít, sem ez, se a számítókapacitás, pedig van bőven, összetolt fautánzat asztalokon egy egész sor a zümmögő gépekből, és mindet be is lőtték. A monitorok kék fénye remegő derengésbe vonja az egészszet, de csak az iroda egyik felét, mert a gépsort nagyjából a tér közepére állították be, és a másikon minden sötét. A nappali és éjszakai oldal határán pedig egy görgős szék, rajta Kukker, nyakban ér véget. Egyik keze még mindig azon a francos lapos írógépen. Valahogy nem értem, hová lett belőle ez a sok minden, most válik világossá, tudat alatt úgy tartottam, az okosfejen több agyvelőnek kell lennie, mint a sima bakában. E percben szánalmasan kevésnek tűnik a fehér lötyty, szétfröccsenve körben az elektronikán.

A fej csonkja melán csöpög. A szemközi falnál kiszúrom Speck bálnatestét, nagy, elkent foltot húz a háta mögött, ahogy lecsúszik. Az ablakok nyitva, nem kilöve, és az üres város látképe előtt az egyikben ott ül Kurtz ezredes.

Bal kezében pisztoly, a jobbal új cigit bök a szájába a másik kettő mellé, és rágyújt. A stukkercső sötét vákuuma rajtam, az enyém meg túl messze van, nem a bokaszíjra kellett volna, rohadt életbe már. Az ezredes int, lépjek oda, hová, az istenit, talán középre.

– Parancsmegtagadás... uram?

– Á, lassúság. Most maga jön, ne okozzon csalódást.

Az ezredes örült, de nem enervált. Ellenkezőleg, mint aki most kezd élni, lekapja a napszemüveget, könnyedén, fél kézzel összehajítja, az ablakpárkányra illeszti, és kifújja a füstöt. Körülötte, az ablakkereten túl, a mélységben meg a mérföldek távolában Frisco fényei. A láthatáron épp ekkor huny ki egy óriáskerék, valami vidámparkban, és a város hallgat. Nem zúg. A moziban mindig zúgott.

A stukker újra meginog Kurtz kezében. Ideje megmoccanni. Belelépek egy fehér tócsába, elkenem a talpammal, és megállok a hulla billentyűzete fölött. Középre nem nyúlok, az Kukker kezének birtoka. A képen a gány foltjai közt egyetlen mondat. Az indítás-hoz üsse le a belépést.

Az ablakpárkány reccsen, léptek a hátam mögött. Nem nézek oda, kétoldalt kapkodok eszelősen, ott talán értelmes gombok is akadnak. Tenné már tövig a Mindenható ezt a távirót, aszongya, irányítás, abból jobbra, balra is van. Irányítás. Jó lenne. Balra fent a szökés, rácsapok, semmi. Jobbra, a három nyíl felett három kis lapos, torzszülött billentyű, sorban az Áram, az Alvás és az Ébredés. Semmi. Megpróbálkozom egy gyors szellemidézéssel, a tévében láttam, kirakati niggerek csinálták a mocsárban egy rajztáblával, amire az ábécét és a számsort vették. Kukker, jöjj, tudom, néha nem szerettünk, de nézz már vissza egy kicsit, hagyd ott a napalmtól égetett vietek földjét, nem lehet olyan jó. Odaát mind testvérek vagyunk. Ezt is a niggerek mondták, a legvégén, a felirat előtt.

Kurtz mögém lép, a fülembé fújja a füstöt. A stukker hideg vége a gerincemen masszíroz, és megindul lefelé, a gatyaszíjamhoz. A szemem összeakad, a könnyeken és a cigifüstön át végre látom, a belépés, ott van, jobbra lent, a számsor négyzete, a pont meg a törlés után. Ököllet csapok bele, és az átjáró drótjai megzendülnek. A levegőben villanások sejtelvei, átmeneti émelység, mint azon az éjszakán, és még látom, ahogy Kukker maradványain leszáll az első légy.